

“Sóc tot el contrari a Torrente”

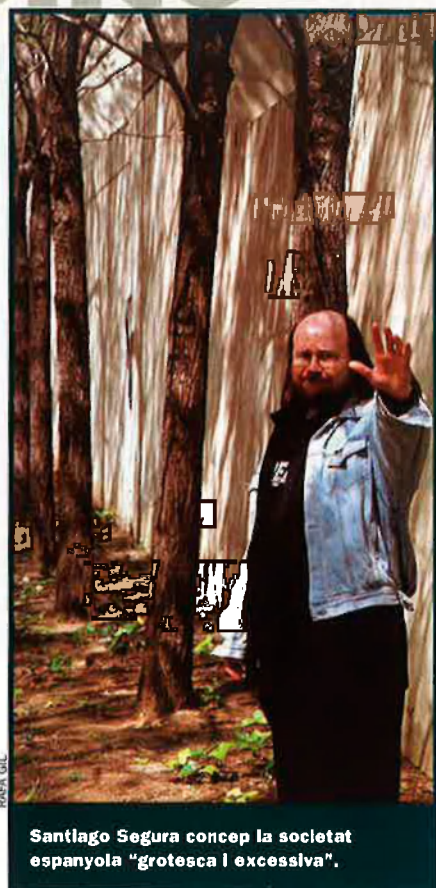
Després de quatre anys dedicats exclusivament al seu treball com a actor, Santiago Segura gaudeix ara de l'èxit del seu segon llargmetratge com a director.

La pel·lícula 'Torrente 2: misión en Marbella' ha estat vista ja per més de tres milions i mig d'espectadors, però el seu punt de vista social extrem i el seu humor groller han suscitat també abundants recels en la crítica.

Fa tan sols deu anys, Santiago Segura (Madrid, 1965) acceptava qualsevol treball, per extravagant que fóra, per poder finançar els curtmetratges que ell mateix rodava amb la seua càmera de súper-8: dibuixava còmics, escrivia acudits en revistes per a adults i arribà a doblar pel·lícules pornogràfiques. D'aquesta forma tan peculiar va poder tirar endavant un dels seus primers curts, *Historias de la medianoche* (1992), amb què va obtenir un accèssit de cent mil pessetes al festival valencià Cinema Jove. Des d'aquell treball *amateur*, la vida d'aquest jove natural de Carabanchel s'ha desenvolupat de manera vertiginosa, guanyant importants premis com actor i realitzador (el 1998, va ser premiat amb el Goya al millor director novell per la seua obra prima, *Torrente, el brazo tonto de la ley*, pel·lícula que es va convertir en la més taquillera del cinema de l'estat espanyol). Ara, la recent estrena de la seqüela *Torrente 2: misión en Marbella*, ha situat Segura definitivament en l'ull de l'huracà. Tant pel gran èxit que està aconseguint la pel·lícula, com per la virulència amb la qual l'ha rebuda un influent sector de la crítica especialitzada.

—A banda de la promoció de les seues pròpies pel·lícules, el seu treball com a actor l'ha dut en diverses ocasions a Barcelona i València.

—Sí. Ambdues ciutats m'han portat bona sort en la meua carrera. La primera vegada que vaig visitar València va ser per motius professionals. Va ser el 1992, durant una edició del festival Cinema Jove, al qual tinc una estimació especial. Projectaven un dels primers curts que havia dirigit. També recorde amb afecte

Santiago Segura concep la societat espanyola "grotesca i excessiva".

el llavors anomenat Festival de Cinema Fantàstic de Sitges, on vaig projectar el meu curt *Evilio* i on vaig fer un munt de bons amics. També he rodat a València un parell de vegades. Vaig participar durant sis dies en *Todos a la cárcel*. Encara que aquest era un paper molt curtet, m'abellia prou, sobretot per veure treballar Berlanga, que és un dels meus directors favorits. També vaig rodar *Killer Barbies*, amb Jesús Franco.

—Fa uns anys vostè era un autèntic desconegut que realitzava curts i ara

és el director més taquiller i popular del cinema espanyol. Quin preu cal pagar per aconseguir la fama?

—Un preu molt alt. Però això d'anar caminant per la Gran Via a les dotze del matí i que la gent et pare per demanar-te autògrafs o que t'assenyalen pel carrer és una cosa que porte bé. Sóc molt sociable, i això no m'importa. Tampoc em molesta haver de fer un intens treball de relacions públiques per promocionar les meues pel·lícules, i haver d'eixir en programes televisius com ara el d'Ana Rosa Quintana o el d'Isabel Gemio. El que no porte tan bé és que em critiquen sense fonament pel fet d'haver realitzat la pel·lícula més taquillera de l'estat espanyol. Hi havia un sector de la crítica que em tenia entena des que fa quatre anys vaig realitzar *Torrente, el brazo tonto de la ley*, i tot just estrenar aquesta

segona part m'han atacat gairebé d'una forma personal. Això sí que és una cosa que m'emprenya.

—Pensa que aquest sector de la crítica no li perdona el fet de ser un director comercial?

—Exactament això. El que no suporta són les crítiques amb mala idea perquè, en general, són infundades. He rebut fortes crítiques de revistes com *Cinemanía* i de periòdics com *El País* i *Abc*, però és la història de sempre, la crítica et denosta i el públic acudeix massivament a veure la pel·lícula. Què és el que funciona malament? A mi, el que realment m'importa, és que els espectadors vagen al cinema, que riguen durant la projecció i que se'n vagen feliços a sa casa. No es pot demanar més. L'única satisfacció que et queda és que, per una vegada, el cine americà mossega la pols a la taquilla. La

meua pel·lícula té moltíssim més ressò entre el públic que no altres superproduccions com ara *Gladiator* o *Los Ángeles de Charlie*. Això beneficia tota la indústria de l'estat, i jo me'n sent molt orgullós, d'això.

—Per què ha traslladat l'acció d'aquesta segona part a Marbella?

—Marbella és una autèntica bogeria. Em sembla un lloc molt delirant, ple de diners, de iots, de xeics àrabs, de festes de famosos, de gent que

La imatge de *Torrente* és extrema. La pel·lícula fa paròdia dels tocs masculistes i anacrònics de James Bond.

vendria la seua ànima al diable per aconseguir la fama... tot aquest ambient, aquest *glamour* decadent, em semblava el lloc idoni perquè un tio tan groller com *Torrente* fera de les seues. També havia pensat traslladar l'acció a les falles, però això ja ho va fer John Woo en *Misión imposible 2*, i a més ho va mesclar amb la Setmana Santa sevillana. Davant d'aquest disbarat la meua imaginació no podia fer absolutament res.

—Aquest retrat de la *jet set* marbellina no està exempt de crítica social.

—Per descomptat. Em considere un director, sobretot, de cine d'humor. M'encanta fer riure la gent, i en les meues pel·lícules (i *Torrente 2* n'és un bon exemple) retrate la societat espanyola com jo la concep, grotesca i excessiva, plena de gent que viu gairebé al marge de la realitat. En els meus films hi ha molts *franks*,

molts personatges rars, però en les paròdies tot està permès.

—Es pot considerar *Torrente 2* com una paròdia?

—És, primer que res, una comèdia costumista. M'encanta homenatjar totes les pel·lícules que solia veure quan era un criatura. Des de les del mestre Berlanga, com ara *Plácido* o *Bienvenido Mr. Marshall*, passant per *El pisito* de Marco Ferreri i obres mestres del cine negre com ara *El falcó maltès* o *El son etern*. Aquestes influències cinematogràfiques, més o menys clàssiques, s'entremesclen amb d'altres de més modernes i adolescents: els anuncis de la televisió, Bruce Lee, els còmics, Mortadelo i Filemón...

—I James Bond.

—És clar. Però és lògic. Quan un es posa a parodiar ha de fixar-se sempre en la versió original per tal de portar-la al seu terreny i fer-ne el que vulga. De nen, m'agradaven les pel·lícules de James Bond perquè jo era una criatura anormal, i un tipus dur follant-se totes les ties i carregant-se d'un tir el primer delinqüent que el mirara malament era una cosa que em semblava al·lucinant. Jo volia ser com James Bond. Anys més tard, quan vaig créixer i vaig madurar, em vaig adonar que tot això era un discurs masculista i anacrònic, però les pel·lícules em continuaven fent gràcia pel seu encant *kitsch*: les noies, els dolents, les aventures absolutament increïbles... Els títols de crèdit de 007 de Maurice Bender sempre m'han semblant excel·lents tot i que, vists avui dia, resulten humorístics de tan caducs com són; però no m'he aturat fins que els he homenatjat a la meua manera, com es pot veure al principi de *Torrente 2*. La idea era barrejar la grolleria de *Torrente* amb el toc elegant de Bond.

—En *Torrente 2* hi ha un fum de famosos que fan breus aparicions. Com els convenç perquè treballen amb vostè?

—Tothom em crida i em diu que vol eixir en les meues pel·lícules, que els semblen molt divertides. En

aquest segon lliurament hi ha moltes aparicions de famosos: Esther Cañadas, Inés Sastre, Pablo Carbonell, Pepe Navarro, la presentadora Cristina Tárrega, Andreu Buenafuente, el còmic Barragán... A mi, si se m'acut alguna idea graciosa per donar-los un paperet, l'aprofite; això sempre agrada al públic. El que mai faré és aprofitar l'èxit merament conjuntural de certs personatges, això de traure els famosos amb les mateixes frases amb què s'han fet populars. Podria contractar el Duo Sacapuntas dient el "veintidós, veintidós, veintidós..." que els immortalitza en l'*Un Dos Tres*, o Tamara cantant el "No cambié". Però jo no treballo així, no m'agrada. He de trobar una raó, una frase o un gest que justifiqui la seua presència en la pel·lícula.

—S'identifica amb el personatge de Torrente?

—Per descomptat que no. Torrente és maldestre, fatxa, masculista, alcohòlic, ultra de l'Atlètic de Madrid, vidor... Jo sóc tot el contrari. Per exemple, adoro Homer Simpson, m'encanten les seues aventures, però mai m'agradaria d'ésser Homer Simpson. Ell és gandul, soca, només vol menjar costelles de porc, beure cervesa i mirar la televisió... És un ésser absolutament menyspreable, però em fa molta gràcia. Està bé per a riure's, però no per a identificar-se amb ell. Amb Torrente passa exactament el mateix. A mi em fot molt quan la gent em veu pel carrer i em diu "Eh, Torrente, quin cabró que ets...", això no em fa gens de gràcia.

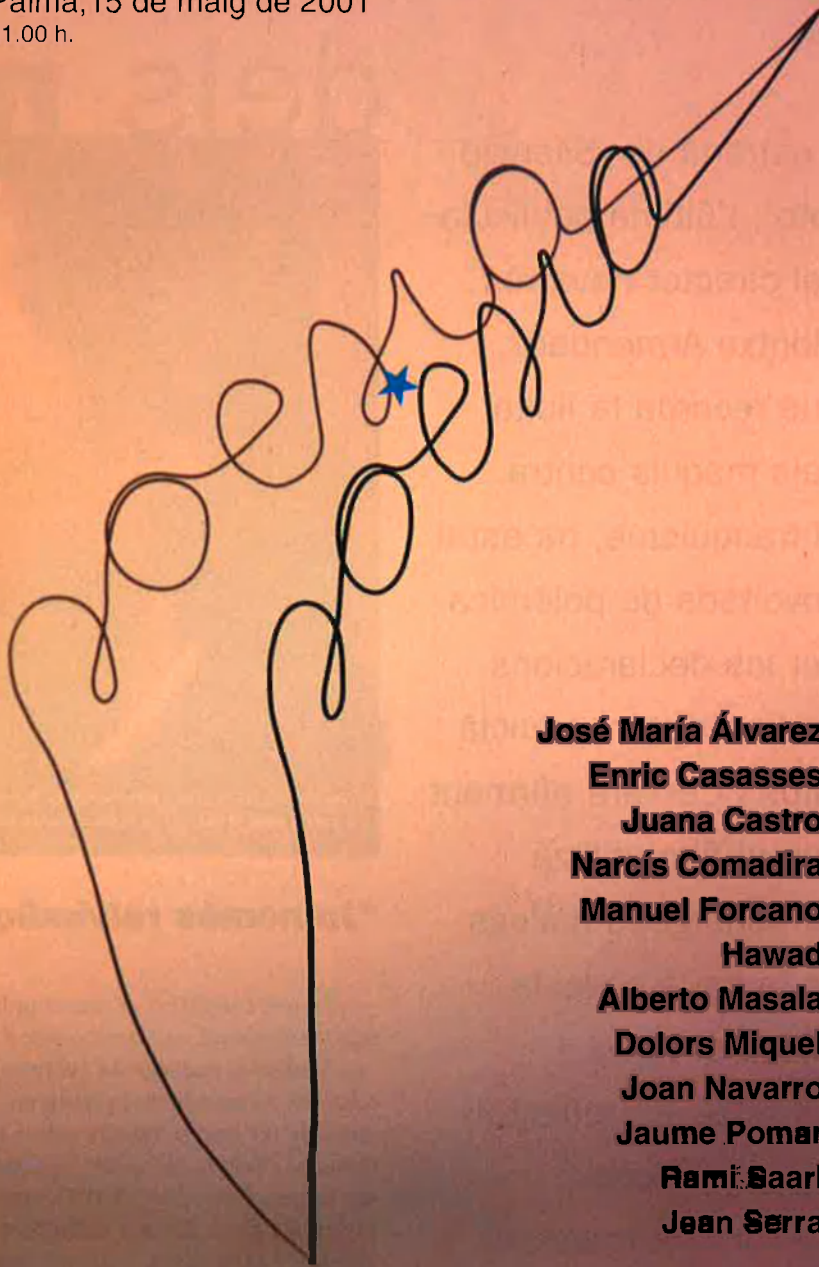
—Parlarem de *Torrente 3*?

—Bé, i per què no?... Si els espectadors riuen i l'interès pel personatge creix, jo no sóc qui per a negar al meu públic més aventures d'aquest infraésser castís i de Carabanchel. Però la dirigiria igual que aquest segon lliurament, quan se m'acudira una idea interessant que portar a la pantalla. Poden passar tranquil·lament dos, tres o deu anys, però no la faria mai per intentar guanyar diners. Això seria una estupidesa.

Manuel Valencia

III FESTIVAL de POESIA de la MEDITERRÀNIA

Sala Mozart, Auditòrium
Palma, 15 de maig de 2001
21.00 h.

José María Álvarez
Enric Casasses
Juana Castro
Narcís Comadira
Manuel Forcano
Hawad
Alberto Masala
Dolors Miquel
Joan Navarro
Jaume Pomar
Rami Saari
Jean Serra

Direcció: Biel Mesquida

Consell de Mallorca
Departament de Cultura i Joventut

*Ara és més
que mai*